Burası Güvenli

Neslihan Uca

Macera Perest
kitaplar

Yurtdışında yaşamak için can atıyorsun.
Yeni bir başlangıcın hayalini kuruyorsun.
Emin misin?
Bir daha düşün…

PROLOG

Gürültüye gözlerini açtı. Etraf zifiri karanlıktı. Saatlerin, günlerin birbirine girdiği bir karanlık. Kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. El yordamıyla başucu lambasının düğmesini buldu. Parlak ışık gözlerini kamaştırdı. Dili damağına yapışmıştı. Bardakta kalmış suyu kana kana içti. Telefonu eline aldı. Alarmın çalmasına daha iki saat vardı. Erken uyanmıştı. Evde ondan başka kimse olmadığına göre işittiğini zannettiği ses rüyasının bir parçasıydı. Uyku ve uyanıklığın birbirine karışması aldığı hapların yan etkisi olmalıydı ama uyanması iyi olmuştu. Evden çıkmadan mutfağı ve salonu toplamalıydı.

Kalkıp panjurları açtı. İçeri dolan kış güneşinin karşısında uzun uzun gerindi. Kapıya doğru bir iki adım attı, durdu. Odanın kapısını kapattığını hatırlamıyordu. Yatmadan önce ne yapmıştı? Kafasında sırasıyla canlandırmaya çalıştı. Çekmeceden hapları aldıktan sonra panjurları kapamıştı. Sonra yatağa oturmuş komodinde duran bardaktaki suyla avucundaki hapları yutmuştu. En son telefonun alarmını kurduğunu hatırlıyordu. Hayır, kapıyı kapatmamıştı, emindi.

Bunun ne anlama geldiğini kavrayamadan içeriden sesler geldi. Önceki gibi güçlü değil, daha çok tıkırtı gibi. Salonda dolaşan, eşyalara dokunan birinin tıkırtıları. Sonra adımları işitti. Topukların parkeye değmesinin çıkardığı ritmik ses gitgide şiddetleniyordu. Ona doğru yaklaşıyordu. Korku vücudunu paralize etmişti, hareket edemiyordu. Mutfak tezgâhının üzerinde bıraktığı bıçağı

hatırladı. Zarif parmakların bıçağı siyah sapından tutuşu gözünün önüne geldi, ürperdi. Yardım çağırmalıydı.

Seri ve hızlı hareketlerle telefonu eline aldı, çekmiyordu. Sinirle yatağa fırlattı. Gerçi çalışsa da kimi arayacaktı? Bu yabancı ülkede bir başınaydı. Derin bir nefes aldı. Ne olursa olsun hemen pes etmeyecekti. Çaresiz gözlerle etrafına bakındı. Kendini savunmak için kullanabileceği bir şey bulmalıydı. Hem de zaman kaybetmeden. Yerde duran ütüyü kaptığı gibi kapının arkasına geçti. Demir aleti bütün gücüyle kavrayarak nefesini tutmuş hâlde. bekledi. Çok geçmeden kapının kolu çevrildi.

SİNEM

Nisan

Bilgisayarın başına geçtiğinde Sinem'in ilk yaptığı ekrandaki saate bakmak oldu. Duru'yu öğlen alıyordu. O yüzden kendine ait bu dakikalar son derece değerliydi. Kahvesinden büyük bir yudum alıp sosyal medya hesabını açtı. Kızının, Hakan'la ikisinin ortasında havaya zıpladığı profil fotoğrafı her seferinde olduğu gibi içini ısıttı. Yanık tenleri, gülümseyen yüzleriyle ne kadar güzel, ne kadar kusursuz görünüyorlardı. Mutlu bir aile gibi. Rahatlıkla bir tatil köyü reklamı olabilirdi.

Geçen yaz çektirmişlerdi. Fonda uçsuz bucaksız deniz. Çıplak ayaklarının altında kumlar. Hakan'ın üstünde, yakası iki düğme açık bırakılmış beyaz keten gömlek ve lacivert şort. Yüzünde de her zamanki şahane gülümsemesi. Duru da prenses kostümü giymişti. Hangisiydi bu? Kız çocuğu annelerinin mutlaka çalışıp geçmesi gereken bir sınavdı kostümler. Lila rengi olduğuna göre Rapunzel olmalıydı. O sıcağa rağmen sentetik

elbiseyi giyeceğim diye nasıl da tutturmuştu. Fotoğrafa dikkatli bakınca gözlerinin ağlamaktan şiştiği anlaşılıyordu. Aradan bir yıl bile geçmemiş olmasına rağmen fazlasıyla geride kalmış bir anıydı.

Ne çok şey yaşanmıştı sonrasında. Sağ bileği ile dirseği arasında bulunan çizgi şeklindeki yara izine dokundu. İlk başlarda her dokunduğunda canı fena yanmıştı. Artık geriye hafif bir sızı kalmıştı, o da bazen. O günleri hatırlayınca içinde bir sürü duygu uçuştu ama geçmişin hayaletlerinin içeri dalmasına izin vermemeliydi. Sırası değildi.

Sosyal medyaya en son yüklediği fotoğrafı açtı. Portakallı kek epey ilgi görmüştü. Tam bin beş yüz *like*. Şu ana kadar en çok beğenilen tariflerden biri olmuştu. Arkasına yaslanıp övgü dolu yorumları gözden geçirirken yüzüne kocaman bir gülümseme yerleşti.

- Harika gözüküyor. Olsa da yesek.

- Limonlu da yapabilir miyiz portakal yerine?

- Eline sağlık hayatım.

- Sinem Hanım, tarifte dört yumurta demişsiniz. Üç tane kullansam olmaz mı?

Takipçi sayısı altı bini geçmişti. Bazıları tanıdık olsa da, çoğunun kim olduğunu bilmiyordu bile. Başka şehirlerde, hatta başka ülkelerde yaşayan tanımadığı insanların kendi mutfaklarında, onun kekini pişiriyor olmaları heyecan vericiydi. Her yoruma teker teker teşekkür etti. Gelen soruları cevapladı. Canlı filtre koyduğu kekin fotoğrafı cidden iştah açıcıydı. Fonda sarı krizantemler. Renkli kelebeklerle süslü peçete üzerine yerleştirilmiş cömert bir dilim.

Her ne kadar pişirmekten çok daha fazla süreyi, bu fotoğrafı çekmeye ayırmış olsa da, emeğine değmişti. Tam bin beş yüz *like*. Hamuruna şeker koymayı unuttuğu için yenmeyecek kadar tatsız olan kek şu an çöpün için-

de darmadağındı ama kimin umrundaydı ki? Ekrandaki görüntü fevkaladeydi. Önemli olan da bu değil miydi?

Kimlerden yorum geldiğine bakarken bir isme gözü takıldı: Yelda. Eşi Hakan'ın iş arkadaşı da yorum yazmıştı.

- Harika görünüyor Sinem. Rejimde olmasam hemen yapacağım.

Otuz altı beden olmasına rağmen her daim rejimde olan iri memeli Yelda. Kocasının, günün on saati aynı odada, aynı havayı soluduğu, etten kemikten Barbie. Yoruma zoraki bir kalp kondurduktan sonra kendini Yelda'nın sayfasında gezinirken buldu. Bekâr hayatın ve başarılı kariyerin mükemmel kokteyli karşısındaydı. Bir fotoğrafta sahnede sunum yaparken. Başka bir fotoğrafta elinde kahvesiyle sahilde yürüyüş yaparken. Milano'da kısacık şortuyla gezerken. Seksi, göz alıcı, eğlenceli.

Tüm fotoğrafları, başarılıyım, akıllıyım, fitim, keyfim yerinde, diye bağırıyordu. Belli bir yaştan sonraki kadınları tanımlayan anaç kalıplara meydan okuyordu. En son siyah straplez elbisesi, topuklu sandaletleri, yılın bu zamanına göre fazla bronz teniyle bir mekânda, elinde kadehle şarkı söylediği videoyu koymuştu. Cumartesi akşamından.

O akşam Sinem ne yapmıştı? Herhalde çoğu hafta sonu gibi ailecek evde geçirmişlerdi. Yok, dışarı çıkmışlardı. Tabii dışarı çıkmak sayılırsa. Kayınvalidesine yemeğe gitmişlerdi. Ağır koyun etinden yapılmış tas kebabını midesi bulanarak yemişti. Oysa biliyordu kayınvalidesi sevmediğini. Yine de yapmıştı. Çok severek aldığı ve ilk defa giydiği bej bluzunu, Duru çikolatalı elleriyle lekelemişti. Hem de çıkmayacak cinsten.

Eve geldiklerinde kocası televizyondaki maçın karşısına geçmiş, o da geciken uyku saati ve aşırı yenen şekerler nedeniyle iyice huysuzlaşan kızıyla uğraşmıştı. Daha doğrusu boğuşmuştu. Duru, gözyaşları içinde sonunda

uykuya teslim olduğunda Sinem'in üstünden tır geçmiş gibiydi. Kalkıp geceliğini giyecek, makyajını çıkaracak enerjisi kalmamıştı. Üç yaşındaki çocuğun boyutlarına uygun yatakta sırt ve boyun ağrılarına gebe hâlde uyuyakalmıştı. Kızının son zamanlarda en sevdiği kitap olan *Goldilocks ve Üç Ayı*'daki gibi. Cumartesi gecesi böyle geçmişti. Sevmediği bir yemeği zorla yiyerek, lekeli bluzuyla küçücük bir yatakta sızarak.

Derin bir iç geçirip Yelda'nın videosuna son bir kez baktı. Geçmişte kalmış flu kareler aklına geldi. Anne olmadan, eş olmadan önceki yaşamına ait. İçi acıdı. Ekranın saati gözüne ilişince panikle ayağa fırladı. Eli fincana çarpınca kahve bluzuna ve masaya döküldü. "Kahretsin" diye mırıldandı. Ne üstünü değiştirecek, ne masayı silecek zaman vardı. Hemen çıkmalıydı yoksa geç kalacaktı.